

Inhoud

Me and Mrs Jones (1-5)	7
De dochters worden wakker (1-5)	15
Coördinaten (1-21)	23
Flessenpost (1-4)	37
Wortels (1-9)	43
Een mens van vele sleutelbossen (1-11)	55
Yoga-oefeningen (1-8)	69
Eerste gedicht voor Isabelle	79
Aantekeningen	85

1

Laten wij al afscheid nemen,
nu het niet moet,
nu het nog vrolijk kan.
Wij zijn niet donker in ons drinken
deze wijn deugt niet
om wonden mee te wassen,
het zijn geen zorgen
die onze gezangen hebben ingezet.
Houden wij het weerzien warm
en bezoeken wij elkaar
alleen in de herinnering.
Laat ons met honger nog
van tafel gaan, verlaten
vol verlangen. Wij zullen
elkander niet vervelen met ons verval
en sterven stil, zonder tijding,
zonder deining, wetend:
wij zijn in wezen
nooit kapotgegaan.

2

Wat waren wij sterk, dat wij het verkozen
voor alleen die ene keer
boven een verder leven met elkaar en alles
wat daarin dan zoal stuk kon gaan.
Alleen die ene keer je hals, je geur,
je vingertoppen, je vocht, je mond.
Neen, wij wensten niets te weten,
of en wie wij dan bedrogen.
Want zo moesten we zijn, wij twee,
mensen zonder verleden, zonder leeftijd.
Geen adres. Onze namen alleen. Zij riepen
ons op, wij zouden elk afzonderlijk
ons nooit vergeten.
Wat waren wij sterk
en wat heeft mij dat
een uur na jouw vertrek
reeds vreselijk gespeten.

3

Het misselijk geluk wakker te worden zonder wekker
naast je en niet te weten wanneer weer.

Wij, die elkaars geheim zijn en de tijd niet krijgen
ons te delen.

Niet de traagte tergt ons, wij hebben daar
te weinig van. Wij, die ons bedrinken
naast een veel te kleine minibar
aan elkaar, gehaast in de hartstocht,
halfslachtig geharnast tegen onze
hardvochtige kalenders en adressen
en hoe wij daar dan toch nog liggen plots
met onze mond vol van elkaar.

De zon is al te dikwijls onze ondergang.

Maar niet nu. Niet nu.

Wij zijn niet hier en kunnen kansloos
blijven kussen tot ik hopelijk
niet meer hou van u.

4

Kreeg ik deze brug maar helemaal voor mij alleen
een uur of twee of dan toch zo ongeveer
dan zou ik stappen, heel de tijd, doch traag, over en weer
door een zachte rag van voorjaarsregen hoewel niet per se
en ik zou stilletjes in stijl verdrietig zijn.
Dat moet somtijds, voor je het compleet krijgt afgeleerd.

Ja, kreeg ik deze brug voor mij alleen
dan nam ik alle weltschmerz van de aarde in mijn armen
en sloeg ik daarmee aan het dansen: een tarantella
of toch zoiets ongeveer.
Ik verzong een taal die heel sterk op jouw glimlach leek
en bezong er al mijn heimwee in,
naar dagen die er mogelijk nimmer zijn geweest.

Kreeg ik deze brug
zoals ik zei: een uur of twee en echt niet meer,
dan beklom ik dronken of dan toch zo ongeveer
een lantaarn en piste ik vandaar
je naam neer in het water
om hem niet veel later
op te willen wachten in de zee,
stommelings gelukkig, voor ik ook dat krijg afgeleerd.

5

Ik zit uitzichtloos aan mijn tafel
en doe mijn best je niet te schrijven
omdat ik hoop, en halvelings geloof
dat ik ons in leven kan zwijgen.
Vanavond open ik mijn slechtste wijnen
om genoegzaam aan je te lijden
(een tien voor tienerverdriet,
alleen liefde kan me van mijn leeftijd kwijten).
Ik lieg je deze kamer in.
Je bent de deur die mij uitnodigend
staat aan te kijken
en die ik niet nemen durf
hoewel de weg gewillig is.
Maar ik wandel niet, ik wankel
en schrei je neer in brieven zonder eind.
Zeg mij dat wij ons kunnen sparen
tot geen van ons twee
er ooit genoeg van krijgt.

De dochters
worden wakker

1

Kan de hand al tasten naar de dag van morgen
waarop zij onder de dekens
wordt gedronken?

Zij kust zich faliekant bekaf en omarmt
het leven met haar benen.

Kleren worden opgeraapt in de kamer van een vreemde,
de commentaren worden door een vioolsonate geleverd
tijdens het ongemakkelijk ontbijt.

Starend naar het natte van een spiegelei
ruikt zij alleen geslachtsverkeer.

Haar kapsel is verward als een idee,
haar tandenborstel heeft ze
uiteraard niet mee.

Of voelen haar vingers reeds,
als zij daarnaar kruipen konden,
het uur dat maar geen vuur vat
en waarin zij klagend klaarkomt naast een man
die dampet en snurkt en droomt?
Alleen, zoals elkeen altijd is geweest?